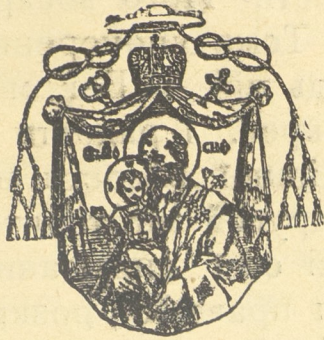

ПЕРЕМИСЬКІ

ЕПАРХІЯЛЬНІ

ВІДОМОСТІ

ЕПИСКОП ЙОСАФАТ

до священиків і вірних з нагоди Празника Христового
Воскресення.

Надівсе з глибини душі дякую Найдорощому Спасителеві, що дозволяє мені знова привитати вас Дорогі Отці й вас Любі Епархіяни, з нагоди найбільшого Празника в році радісним поздоровленням: Христос воскрес!

Яке миле серцю кожного христіянина і яке повне спасенних правд є це наше воскресне поздоровлення! Перший висказав його ангел Божий до побожних жінок при гробі Господнім як радісну вістку, що Христа нема в гробі, бо він „воскрес, як заповів“. ¹⁾ І ця вістка, що її опісля побожні жінки занесли апостолам, стала словом радісного привіту у воскресному часі.

А яка була радість апостолів, коли жінки звістили їм, що Христос воскрес! З початку не дають віри жінкам. Хочуть самі переконатися, чи це правда. Петро спішить перший до гробу. Та не довго їхня радість була в непевності. Спаситель сам являється їм з ранами на Пресвятім Тілі, розмовляє з ними, кріпить їх на дусі, дає

¹⁾ Мт. 28, 6.

поучення, з ними разом їсть таксамо як перед смертю. Були ще в декого з них сумніви, але скоро уступили місця наглядній певності Його воскресення. Головно від хвили, коли апостол Тома упокорений за своє невірство закликав, це „Господь мій і Бог мій“, пізнали всі, що Христос воістину воскрес. І радости їхній не було краю.

За джерелом тодішньої радости в апостолів нема що довго шукати. Хтож другий міг тішитися як не вони, що все своє життя й усі свої сподівання звязали з Ісусом? Він кормив їх вічними правдами, розкрив перед ними інший світ, зовсім відмінний від того, в котрім їм приходилося жити. Хоч тяжко було їм з початку ступати на нову дорогу життя, але якась сила тягнула їх туди. Згодом вони переконалися, що це нове ярмо Христове є солодке, а його тягар легкий. І вони щирим серцем полюбили Христа.

А коли прийшли хвилі Страстного тижня, коли Юда за марні срібняки зрадив Ісуса, коли жида творили суд беззаконний, бичували Його, на позорище світові провадили окрівавленого вулицями Єрусалиму на Голгофу і тут на соромнім дереві злочину повісили, тоді вони, Його ученики, терпіли Його болями, сумували Його смутком і враз із Ним ступали по хресній дорозі святого міста. Правда, що вже не було сили все те переносити і зневіра закралася до їхніх сердець. І хоч одні відрікалися Учителя а другі тікали геть від Нього, то одначе всі його далі любили. Зрадником не був ніхто окрім Юди окаянного.

А ось тепер Він воскрес. Значить все те правда, про що Він навчав нас і всі Його обітниці правди. Він заповів наперед, що Його переслідувати й бичуватимуть, що Його на дереві пропнуть і що в третій день воскресне. Заповів також, що Юда продасть Його, а Петро відречеться. І все точно сповнилося. Значить, що Він таки поправді Божій Син і Правдивий Бог. Він зовсім напевно сповнить усі обітниці дані нам і тим, що вслід за Ним підуть. Вчинить нас учасниками Свого Царства, застидає беззаконних, вчинить милосердя над нещасними, потішить сумуючих, пішле радість всім, що разом із Ним і задля Нього терпіли. Бож Він це приобіцяв, а слова Його не минуться, ні єдина черта не минеться, доки все так не станеться.

Так певно мусіли міркувати апостоли, коли побачили

Христа живим між собою. Невисказана радість сповняла їхні серця. Ніяка сила не могла їх відчужити від улюбленого Вчителя. Вони від тепер ідуть відважно між жидів та поган й усім голосять Христа розпязого, певні себе, без ніякого страху, серцем і душею всеціло відданні Божому ділу. А коли приходитьсь їм терпіти від лихих людей Христа ради, то вони не сумують, а тішаються з цього.

Як тоді раділи апостоли, так радіє з того часу кожна християнська душа в часі Великодних Свят. Причина радості та сама що в апостолів: чудо воскресення Христового. Тільки сила радісного почуття не у кожного у нас однакова. Більшою радістю втішаються праведні, а меншою грішники. Більша втіха сповняє серце того, що в часі великого Посту умиртвленням і молитвою очищував свою душу від гріхів та підносив її до небесних височин, ніж того, що занедбав це зробити. Більше радіє той, що враз із Спасителем у своїх щоденних терпіннях відбував хрестну дорогу і на Нього в усіх трудах і сумнівах життя покладав усю надію, як той, що тільки на людей надіється.

Колиж я сьогодні витаю вас воскресним поздоровленням, то враз з привітом хочу зложити вам і мої святочні бажання: вам Дорогі Отці, що враз зі мною трудитеся над спасенням душ і вам, дорогі в Христі Епархіяни.

В часах, коли лукавий світ скрив перед нами те, що міг і повинен був дати нам з відпоручених йому Творцем дочасних дібр призначених для всіх народів і коли визволив найтемніші сили злоби і ненависти проти українського народу, маємо всі строгий обов'язок тим усильніше працювати над собою та не упадати на дусі. В таку грізну хвилину найбільш небезпечні покуси мають легкий доступ до горем прибитих сердець. Треба нам звернути особливішу увагу на плекання в нас Божого надприродного життя.

Спаситель заповів заздалегідь своїм апостолам, що вони чимало будуть мусіти терпіти, але все таки тим терпінням прийде кінець і по них настануть дні радості. „В світі горе матимете, та бодріться, я побідив світ!“¹⁾ »Ви будете мати смуток тепер, та знов побачу вас і врадується серце ваше і вашої радості ніхто не візьме від вас«²⁾. Цей заповіт Христа відноситься до всіх християн.

¹⁾ Йо. 16, 33. — ²⁾ Йо. 16, 22.

Коли як коли, а передовсім у великодному часі повинна оживляти наші серця кріпка надія, що з Божою помічю минуться ті чорні дні та що по них прийдуть ясні дні радости.

Нехай наш улюблений Спатель пішле вам у цей воскресний час якнайбільше цієї правдивої радости; нехай прожене сумніви, влекшить тягар життя і скріпить надію на кращу будучність.

Як Христос смертю побідив смерть, так нехай і нам подасть ласку, щоби ми всі нашими терпіннями побідили шаліючу злсбу світа. Тільки хрестна дорога доведе нас до перемоги над злсбою!

Христос воскрес!

† ЙОСАФАТ Епп.

Ч. 2021. — Поручення для священиків в справі святочного слова Єпископа-Ординарія.

Поручається Всечесним Отцям Парохам, Завідателям і самотійним Сотрудникам повище святочне слово прочитати вірним у церквах у Неділю Пасхи згідно і в найближчі дні свят Христового Воскресення в дочерних церквах.

Ч. 2022. — Пригадка для ОО. Деканів в справі Пастирського Листа про релігійне виховання шкільної дітвори.

Пригадується Всеч. ОО. Деканам тут. зарядження до Ч. 6000, поміщене в „Епархіальних Відомостях“ за листопад 1936. р. дотично обов'язку зреферувати на деканальних зборах Пастирський Лист про релігійне виховання шк. дітвори, поміщений в тімже числі „Епархіальних Відомостей“ і надіслати Еп. Ординаріатові точний звіт.

Ч. 2023. — В справі св. Мира.

Пригадується, що Всч. ОО. Декани самі, згідно відпоручені священики мають відбирати св. Миро зі захристії катедральної церкви в тиждні між неділею Томиною а неділею Мироносиць.

Ч. 2025. — Конкурс на опорожнені парохії.

З речинцем до 1. червня 1937, виставляються на конкурс слідуєчі опорожнені парохії:

Дек. Балигородський: Балигород. Бориславський: Борислав. Вел. Мостенський: Бугини. Височанський: 1. Бігтя, 2. Гусне вижне. Добромільський: Мигова. Жовківський: 1. Кунинська Воля, 2. Пили. Жукотинський: Липе. Лежайський: Дубрівка. Лучанський: Городище. Лупківський: 1. Воля мигова, 2. Лупків, 3. Прелуки. Любачівський: Милків. Лютовиський: 1. Поляна, 2. Скородне, 3. Телешниця сянна. Мединицький: 1. Кавсько, 2. Мединичі, 3. Ріпчиці. Равський: 1. Голе равське, 2. Руда лісна. Рудецький: 1. Воцанці, 2. Підгайчики. Сінявський: Майдан сінявський. Старосамбірський: Волошинова. Старосільський: Ракова. Турчанський: Дзвиняч гор. Яворівський: Наконечне. Ярославський: Цетуля.

Прошення внесені не по формі і не заосмотрені потрібними залучниками, а особливо без свідоцтва конкурсового іспиту як і ті, котріб вплинули по дни 1. червня 1937, будуть уважані яко безпредметові.

Примічається, що Всч. ОО., що одержать презенту на таку парохію, котра крім матерної церкви має одну або більше дочерних, зобов'язуються в кождім часі, на жадання перемиського Еписк. Ординаріату, згодитися на евентуальне відлучення дочерних церков разом з ґрунтами.

При тім Еписк. Ординаріат повідомляє всіх Отців наміряючих внести подання о прийяття в спис на висше згадані парохії, що дотації їх і скількість ґрунтів приналежних до парохії будуть, без згляду на інституцію пароха на дану парохію, нормовані по гадці Конкордату і обов'язуючих в Епархії норм за відомостю Апост. Престола.

Ч. 2024. — Належитість за шематизм на р. 1937.

Канцелярія Еп. Консисторії розіслала парохіяльним урядам шематизм на р. 1937. Належитість в квоті 3 зл. побереса з платні за червень Отцям, що її побирають. Прочі

Отці надішлють цю квоту до кінця червня ц. р. до канцелярії Еп. Консисторії.

Повищу квоту дозволяється побрати з церковної скарбони.

Ч. 1298/172. — В справі належання ОО. Душпастирів до громадських Рад Сирітських.

Предсідник Апеляційного Суду у Львові жалується, що деякі Всч. ОО. Душпастирі відтягаються від праці у Громадських Радах Сирітських, що мають за ціль служити поміччю і порадою опікунчим Судам у сирітських справах.

З огляду на це, що опіка над сиротами належить до важних обов'язків душпастира, вважаємо за вказане заохотити ОО. Душпастирів, щоби радо і охотно брали участь у згаданих Радах.

Х Р О Н І К А.

Іменования.

Ч. 1196. о. Хомко Теодор, парох в Лютовиськах завідателем лютовиського деканату.

Ч. 1858. о. Круцько Андрій, парох в Добрівлянах завідателем мединицького деканату.

Канонічну інституцію одержали:

Ч. 1011. о. Корлятович Іван — Кульчичі.

Ч. 1200. о. Оленяк Йосиф — Стефкова.

Ч. 1354. о. Сивак Григорій — Букова.

Ч. 1798. о. Ших Ігнатій — Рибник.

Завідательства одержали:

Ч. 1730. о. Др. Граб Стефан — Балигород.

Ч. 1736. о. Вандерер Володимир — Бутини.

Ч. 1838. о. Пулик Олександр — Пили.

- Ч. 1747. о. Терлецький Михайло — Царинське.
- Ч. 1753. о. Сальвицький Лев — Терка.
- Ч. 1754. о. Кузич Ярослав — Воцанці.
- Ч. 1762. о. Білінський Петро — Майдан сін.
- Ч. 1764. о. Лозинський Володимир — Скородне.
- Ч. 1766. с. Цепинський Роман — Ракова.
- Ч. 1767. о. Гладиш Іван — Телешниця сянна.
- Ч. 1769. о. Федунь Степан — Мединичі.
- Ч. 1771. о. Кот Іван — Лупків.
- Ч. 1939. о. Мокрий Андрій — Воля мигова.

Сотрудництва одержали:

- Ч. 1733. о. Кульчицький Діонізій — Руда монастирська.
- Ч. 1739. о. Хоростіль Василь — сам. Кропивник старий.
- Ч. 1740. о. Юськевич Володимир — Поздях.
- Ч. 1741. о. Жук Степан — Горинець.
- Ч. 1742. о. Скопляк Ярослав — Квасинина.
- Ч. 1744. о. Стохманський Михайло — Турка.
- Ч. 1745. о. Вовк Петро — Теплиці.
- Ч. 1746. о. Конюшко Володимир — Цвіржа.
- Ч. 1748. о. Микита Микола — Рихтичі.
- Ч. 1749. о. Галазика Іван — Пяткова руська.
- Ч. 1750. о. Зеленьяк Петро — Орове.
- Ч. 1751. о. Гоза Андрій — Залісе.
- Ч. 1752. о. Данилків Іван — Стрілки.
- Ч. 1755. о. Малиняк Адріян — Комарно.
- Ч. 1757. о. Пришлякевич Володимир — Вербіж.
- Ч. 1758. о. Сенів Микола — Добряни.
- Ч. 1759. с. Стецьків Олексій — Лука.
- Ч. 1760. о. Греділь Михайло — Гребенне.
- Ч. 1761. о. Кульчийський Омелян — сам. Матків.
- Ч. 1763. о. Кураш Василь — Дорожів.
- Ч. 1765. о. Гарцула Василь — Журавці.
- Ч. 1768. о. Молодовець Микола — сам. Кальниця.
- Ч. 1770. о. Худьо Йосиф — сам. Далява.
- Ч. 1814. о. Тріль Михайло — Уйковичі.
- Ч. 1937. о. Шафран Евстахій — Любачів.
- Ч. 1957. о. Стефанишин Василь — Гуменець.
- Ч. 1958. о. Камінський Тадей — Бітля.
- Ч. 1959. о. Рожак Андрій — Лежайськ.

Ч. 1960. о. Стахурський Степан — Лінина велика.

Ч. 1961. о. Ортинський Юліан — Більче.

Померли :

о. Роман Чайковський, парох в Бутинах 14/4 1937.

Душу его поручається молитвам Всеч. Духовенства.

Від гр. кат. Еп. Консисторії.

Перемишль, дня 20. квітня 1937.

о. Микола Грицеляк
канцлер.

† ЙОСАФАТ
Епп.